

LIETUVIŲ FRONTO LAIKRAŠČIO / LAISVĖ STRAIPSNIO „KAIP LAIKYTIS OKUPACIJOS METU“ (1943 01 15) IŠTRAUKA

1. Nepriklausomybės reikalui išsaugoti kuo daugiausia žmonių, ypač jaunimo. Tauta yra per maža, kad būtų galima rizikuoti be būtino reikalo nors vienu lietuviu.

2. Stiprinti lietuvių solidarumą ir tautinį susipratimą šūkiu: lietuvis už lietuvi.

3. Išsaugoti nesugriautą kultūrinių įstaigų tinklą, saugoti kiek begalint ūkines įmones ir ūkius, pasiruošti dideliame krašto atstatymo darbui po karo.

I. Išsaugokime žmones

1. Nepasiduokime provokacijoms, po kurių būtų vartojamos represijos prieš atskirus lietuvius ar prieš lietuvių įstaigas. [...]

2. Neskleiskime kalbų prieš vokiečius, nei prieš Vokietiją apskritai, nerodykime pagiežos. [...]

3. Ko mažiausia kalbėkime net savo tarpe apie lietuvių veikėjus pavardėmis ir vardais; tos kalbos tik duoda medžiagos juos įtarinėti ir izoliuoti nuo darbo. [...]

4. Administr. pareigūnai (apskr. viršininkai, viršaičiai, seniūnai, policininkai), verčiami prisidėti prie šiaip gyventojų ar lietuvių ūkininkų išvežimo, turi elgtis garbingai, kaip lietuvis su lietuviu. Turi neužmiršti, kad įsakymai gauti ne iš savo tiesioginio viršininko, o iš šalies, iš kokio vokiečio pareigūno, nėra privalomi. Jeigu įsako žodžiu, reikalauti įsakymo raštu, kad būtų pateisinamasis dokum. Vokiečiai nenori tokių dokumentų palikti, norėdami visą atsakomybę versti lietuviams.

5. Savo taktikai neimkime pavyzdžiu didelių tautų, kurios turi didelius žmonių išteklius.

[...]

Bubnys A. *Lietuvių antinacinė rezistencija 1941–1944 m.*, Vilnius: „Veja“, 1991, p. 157–158.